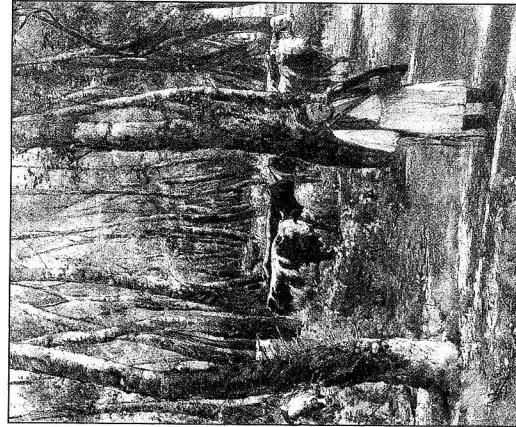

Költészet

MAGYAR TÁJ, MAGYAR ECSETTEL

Aggházy Gyula: Fények a ligetben

Kis sörnyékk szélin tehenék legelnek,
Fákó sárgák a lompos alkonytaiban,
A szürke fűzök egyre komorabban
Guggolnak a bús viz holt ága mellett.

Távolba néznek, és a pusztára távol
Egy gramofon zenéjét hozza nézik,
Rikácsolón, rekedten iderémlik,
A pocsettában egy vén kácsa gázol.

Az alkonyat, a merengő festő fest:
Violára a lemenő felhőket,
S a szürke fakták vérző aranyat ken,

Majd minden szánét a Tiszanak adjja,
Ragyog, ragyog a búbanat iszapja.
(Magyar táj: így látt mélán egy magyar szem.)

Rippl-Rónai József: Égi és földi szerelém

MILYEN VOLT...
Milyen volt szőkésége, nem tudom már,
Ha dús kalászal jó a sárguló nyár,
S e szőkéségen tüja érzen őt.

Milyen volt szeme kékje, nem tudom már,
De ha kinyílnak ősszel az egék,
A szeptemberi bágyadt bicscsuzónál
Szeme színére visszarevedek.

Milyen volt hangja selyme, sem tudom már,
De tavaszodwan, ha sőhajt a rét,
Úgy értem, Anna meleg szava szól át
Egy tavaszról, mely messze, mint az ég.

Juhász Gyula Ifrájában különböleges, egényi szint jelentenek az alföldi tájjal összefonódó szimbolikus versei. A táj egyszerre kultű, valóságos és belső, metaforikus táj. A vers formája sonnett, az esyik legkörföttebb versforma, s a szöveg folytatése is pontos logikát követ. Az első szervezeti egység (az első két szakasz) a konkret látvány és hanghatás bemutatása. A képek mélabus hangulatot, kopárságot, szürkességet árasztanak, a távolból idészüremlő hang is kellemetlen, bántó. A táj úgy válik jelképpé, hogy a konkret képek érzelmeket, lelkiallapítokat fejezznek ki. A háromsoros versszakokban a megszemélyesített alkony áfeszítésben valóságát, am a „butánat iszapja” kefejzés arra emlékeztet, hogy az alkonyi ragyogás mulandó átszat csupán. A *Magyar táj, magyar ecsettel* a magyar tájköltészeti Petőfiivel induló hagyományát folytaja. A vers több pusztatárajznál, egy lélektájpot és sok esetben a személyes és közösségi sors ábrázolása is egyben.

fájdalma vonul véig. Nem szereimi vallomás, nem udvarló vers (ilyet nem is írt a költő), csupán egy halványodó emlékkép. Mindhárom strófa bizonytalanságot sejtő kérdéssel kezdődik, és a sor végén már ott is van a válasz: „nem tudom már”. A válasz fájdalmasan tömör, s a „de” kötőszóval induló második sorok is arra figyelmeztetnek, hogy a szerelem elmulult. Anna alakja is tüntet, s a költőben is gyere halványuló emlékképeiben él csak tovább mutatására.

A természet képei (a nyári buzamező, az őszi égbolt, a tavaszi rét) idézik fel a költő emlékezetében Anna alakját. Az impresszionizmus költőtechnikája ez: a természet képei érzések, emlékek idéznek föl a merengő költőben, a táj színte átlényegül.

Szakolcán írta, egy határonnali kis felvidéki városban, ahol 1911–1913-ban segédtanár volt.

A költéményen a szerelem elmlárának mély

Kérdések, feladatok:

1. A kölön látomásainak fontos elemei: a színek. Milyen színek dominálnak a költémény első, illetve második egységeiben? Mi a szerepe a színváltásnak?
2. A „sömlék” tájszó. Keresd meg a Tájszótárban a jelentést!
3. Állapitsd meg a sonnett ümképletét, verselését! Ídezd fel, amit a szonettről tanultál!
4. Figyeld meg, hogyan jelenik meg a versben az ember, hogyan az állat és a növények! Írj rövid fogalmazást erről a témaról!

Kérdések, feladatok:

1. Milyen a költemény strofászerkezete? Hogyan helyezkednek el a rímek?
2. Keress példákat a színeszetiára! Mi a szerepe a költeményben?
3. Az alliterációval fokozott zeneiség az impresszionista líra egyik jellemzője. Milyen hangok alliterációjával találkozunk a költeményben?
4. A táj képei és az emlékképek kölcsönösen hatnak egymásra. Hogyan? Fejtsd ki véleményedet a hárrom versszakban felvillanó képekről! Milyen érzelmeket, hangulatokat árasztanak a sorok? Miért és hogyan idézik föl Anna alakját a költő emlékezetében?